

GRAHAM JOYCE

UN FEL DE BASM

PALADIN POCKET
FANTASY

GRAHAM JOYCE

**UN FEL DE
BASM**

Traducere din limba engleză și note de
Alexandra Fusoi

PALADIN

Pentru fiica mea Ella

Capitolul 1

Ci noi nu suntem duhuri chiar de rând – Oberon,
Craiul Zânelor.¹

William Shakespeare

Undeva, în inima Angliei, există un loc unde totul este pe muchie. Adică întregul ținut stă pe muchia unei falii; și acolo stânci străvechi sunt azvârlite din adâncuri către fața pământului cu o asemenea forță, încât se eliberează ca valurile oceanului sau ca niște creaturi marine monstruoase care ies la suprafață să ia aer. Unii spun că ținutul încă nu s-a așezat și se mai zbate și scoate fum, iar din acest fum se revarsă povești. Alții cred că vechii vulcani s-au stins demult și toate poveștile ținutului au fost deja spuse.

Desigur, totul depinde de cel care spune povestea. Întotdeauna depinde de asta. Eu am o poveste și, cu toate că sunt multe părți pe care a trebuit să mi le imaginez, am să v-o spun așa cum am văzut-o eu.

¹ William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*, actul 3, scena 2, ediție bilingvă, trad. Șt. O. Iosif, Editura Pandora M, 2009.

Era ziua de Crăciun, iar Dell Martin se tot învârtea pe lângă fereastra dublă din PVC a casei sale bine rându-ite, cercetând norii plumburii și trăgând concluzia că s-ar putea să ningă; și, dacă ninge, atunci cineva urma să aibă de plătit. La începutul anului, Dell lăsase două hârtii nou-nouțe de douăzeci de lire pe teigheaua de plastic laminat a agentului de pariuri, la fel ca în fiecare din ultimii zece ani. Sorții se schimbaseră ușor în fiecare an, iar de data asta avea șanse bune, de șapte-la-unu.

Pentru a se declara oficial „Crăciunul Alb” – și pentru a-i obliga pe agenții de pariuri să plătească – trebuia ca într-unul dintre cele patru locuri prestabilite să fie observat căzând un fulg de zăpadă, cândva între miezul nopții de 24 decembrie și miezul nopții de 25 decembrie. Cele patru orașe desemnate erau Londra, Glasgow, Cardiff și Manchester. Nu era nevoie ca zăpada să se așeze în strat gros sau să înghețe, nici măcar să acopere pământul, și nu conta dacă era doar lapoviță. Un singur fulg ar fi fost suficient, căzut și topit, observat și înregistrat.

Locuind undeva între aceste mari orașe, Dell nu câștigase niciodată în cei zece ani de când paria; și nici nu văzuse măcar un singur fulg de zăpadă plutind în aer în orașul lui în ziua de Crăciun.

— Ai de gând să vii și să o tai? îi strigă Mary din bucătărie.

Anul acesta aveau la masă găscă. După zeci de ani de mese de Crăciun cu carne de curcan, aveau parte de o schimbare; pentru că o schimbare e la fel de binevenită ca o pauză și uneori ai nevoie de o pauză chiar și de Crăciun. Totuși, masa fusese așezată exact ca în anii trecuți. Față de masă apreată și cele mai bune tacâmuri. Două pahare din

cristal pentru vin, care în timpul anului stăteau într-o cutie, păstrate în fundul unui dulap din bucătărie.

Dell tăia întotdeauna friptura și o tăia cu pricepere. Era o artă. O tăia cu pricepere când copiii erau mici și o tăia la fel de bine și acum, când nu mai erau decât el și Mary la masă. Își frecă mâinile încântat, îndreptându-se spre bucătăria încălzită și plină de aburi de la cratițele care clocoteau. Gâsca deja pregătită era pusă pe un platou mare, acoperit cu o folie argintie. Dell scoase un cuțit din suport și-l îndreptă către fereastră, la lumină.

— S-a întunecat un pic în partea cealaltă, spuse el. S-ar putea să ningă.

Mary scurcea legumele într-o strecurătoare.

— S-ar putea să ningă? N-ai pariat, nu?

— Doamne ferește!

Îndepărtă folia care acoperea gâsca și roti platoul, ca să poată tăia mai bine carnea.

— Ziceam și eu așa.

Mary bătu strecurătoarea de marginea chiuvetei.

— De zece ani, în ziua de Crăciun n-a fost decât zloată. Farfuriile sunt la încălzit în cuptor. Le aduci tu?

Pe fiecare farfurie se lăfăiau câte un copan dolofan de gâscă și două bucăți de piept tăiate cu dibăcie. Mai erau și cartofi copti și patru feluri de legume, toate aburind. Sosiera era fierbinte și pe masă mai erau farfuriile cu garnituri, cârnăciori înveliți în bacon și sos de merișoare.

— Am ales unul italianesc anul ăsta, zise Dell, turnându-i lui Mary un pahar de vin rubiniu și punându-și apoi și lui.

Rostise apăsat i-ul din „italienesc“.

— Vin italianesc. Sper că merge cu gâsca.

— Sunt sigură că o să fie grozav.

— M-am gândit să-l mai schimbăm pe ăla franțuzesc. Aș fi putut să aleg unul sud-african. Era un vin sud-african la ofertă. La supermarket.

— Haide să vedem, ce zici? spuse Mary, întinzând paharul ca să ciocnească.

— Noroc!

— Noroc!

Și venise momentul în care ciocneau paharele, atingerea aceea blândă a cristalurilor pe care Dell o ura cel mai tare. Se temea de momentul acela și îl detesta. Pentru că, deși nimeni nu spusese niciodată nimic, și deși mâncarea excelentă era servită cu un zâmbet larg, iar ciocnitul paharelor era însoțit de afecțiune sinceră de ambele părți, în acest moment al ritualului ochii soției lui se întunecau întotdeauna. Un moment de întuneric, ascuțit ca un tăiș, iar el știa că e mai bine să treacă peste asta al naibii de repede.

— Cum ți se pare vinul?

— Minunat. Splendid. O alegere bună.

— Pentru că mai era și o sticlă din Argentina. Ofertă specială. Eram gata s-o iau.

— Argentina? Păi am putea-o încerca altădată.

— Dar ăsta îți place?

— Îmi place. Minunat. Haide să vedem ce ai făcut cu găasca aia.

Vinul era unul dintre elementele mesei de Crăciun care se schimbaseră de-a lungul anilor. Când copiii erau mici, el și Mary se mulțumeau cu o bere, eventual un pahar de bere blondă. Dar berea fusese înlocuită de vin la masa de Crăciun. Și platourile erau o adăugire de dată recentă. Înainte, totul era îngrămădit pe farfurii și adus la masă, o insulă gata asamblată de mâncare plutind

într-o mare de sos. Sosul de merișoare era ceva exotic pe vremuri. Când copiii erau mici.

— Ei, ce zici de găscă aia?

— Al naibii de minunată. Și gătită la perfecție.

Mary se îmbujoră ușor de plăcere. Dell încă mai reușea să facă asta, după atâția ani de căsnicie. Să-i spună cuvintele potrivite.

— Știi ceva, Mary? Ar fi trebuit să mâncăm și până acum găscă de Crăciun. Hei, ia uită-te pe geam!

Mary se întoarce. Afară se rostogoleau câțiva fulgi micuți de zăpadă. Era ziua de Crăciun și ningeă; cel puțin aici.

— Ai pariat, nu-i așa? Întrebă Mary.

Dell era pe punctul de a răspunde, când amândoi auziră o bătaie ușoară la ușa din față. De obicei, lumea suna la soneria electrică, dar astăzi cineva bătea la ușă.

Dell tocmai vârâse cuțitul în vasul cu muștar.

— Cine naiba poate să fie chiar în ziua de Crăciun? Întrebă el.

— Habar n-am. Ce moment și-a ales!

— Răspund eu.

Dell se ridică în picioare și își așeză șervetul pe scaun. Apoi se îndreptă către hol. Prin geamul jivrat al ușii interioare se întrezărea o siluetă. Dell trebui să desfacă un lanț micuț și să descuie ușa interioară înainte de a deschide ușa dinspre verandă.

O femeie tânără, probabil cu puțin peste douăzeci de ani, se uita la el din spatele unor ochelari fumurii. Prin lentilele închise la culoare putu distinge niște ochi mari, care nu clipeau. Fata purta o căciuliță de lână cu apărători pentru urechi și cu ciucuri. Ciucurii îl duseră cu gândul la niște clopoței.

— Bună, draguță, spuse Dell aspru, dar nu neprietenos. La urma urmei, era ziua de Crăciun.

Femeia nu spuse nimic. Îl privea fix, cu un zâmbet timid, aproape temător.

— Crăciun fericit, iubire, pot să te ajut cu ceva?

Femeia se mută de pe un picior pe altul, fixându-l în continuare cu privirea. Avea niște haine ciudate; părea un fel de hipiotă. Clipi în spatele ochelarilor ei întunecați, iar lui i se păru că are ceva familiar. Apoi se gândi că probabil strângea bani pentru vreo cauză caritabilă. Își vârî mâna în buzunar.

În cele din urmă, femeia vorbi.

— Bună, tată, spuse.

Mary veni agitată din spate, încercând să se uite pe după el.

— Cine e? întrebă ea.

Femeia își întoarse privirea de la Dell către Mary. Mary o privi cu încordare, recunoscând ceva familiar la tânăra din fața ei, în spatele lentilelor fumurii. Mary scoase un sunet ușor din gât ca și cum s-ar fi sufocat, apoi leșină. Dell se împletici și o prinse doar pe jumătate în timp ce cădea. Trupul inconștient al lui Mary lovi dalele de piatră ale pragului cu un zgomot înăbușit și un foșnet ușor.

De cealaltă parte a Pădurii Charnwood, într-o căsuță cam dărăpănată aflată pe drumul către Quorn, Peter Martin încărca mașina de spălat vase. Masa de Crăciun fusese înfulecată cu câteva ore înainte, iar el încă mai avea pe cap o coronită din hârtie roșie de la o pocnitoare de care uitase. Soția lui, Genevieve, se descălțase și își ridica picioarele pe canapea, extenuată de responsabilitatea

coordonării crizei domestice a Crăciunului într-o casă cu un soț visător, patru copii, doi câini, o iapă închisă în țarc, un iepure și un porcușor de Guineea, plus șoareci și șobolani de tot felul care reușeau mereu să găsească noi căi de acces în bucătărie. Din multe puncte de vedere, era o casă care înfrunta o permanentă stare de asediu.

Peter era un bărbat blând, solid și cu părul roșcat. Având 1,93 m fără pantofi, mergea ușor legănat, ca un marinar, dar chiar dacă era lat în spate, avea ceva bine echilibrat și liniștitor, ca un catarg de corabie veche, tăiat dintr-un singur buștean. Îi părea rău că mama și tatăl lui nu veniseră la masă de Crăciun. Sigur că Dell și Mary fuseseră invitați, dar avusese loc o dispută ridicolă despre ora la care ar trebui servită masa. Genevieve voia să se așeze la masă la ora 1.00 fix, astfel ca după-amiaza să se poată îmbrăca și să meargă cu mașina în Bradgate Park sau Beacon Hill, pentru o porție zdravănă de vânt și plimbare în aer liber. Mary și Dell preferau să mănânce mai târziu și în tihnă, și cu siguranță nu înainte de ora 15.00; până atunci, își vor fi terminat plimbarea și vor fi avut parte de tot vântul de care aveau nevoie.

De fapt, nici nu fusese o ceartă. Ce urmase fusese mai degrabă un impas și o îmbufnare, urmate de decizia implicită care nu bucurase nici una dintre părți, ca anul acesta să ia masa fiecare la casa lui.

În plus, Peter și Genevieve aveau o fată de cincisprezece ani, un băiat de treisprezece ani și încă două fete, una de șapte și una cinci ani. De fiecare dată când mergeau la Mary și Dell, invadau tot locul, avansând ca o armată brutală de ocupație. Era întotdeauna mai simplu și mai relaxant să stea acasă, iar anul ăsta chiar așa făcuseră.

Peter îi cumpărase de Crăciun lui Jack, fiul său de treisprezece ani, o pușcă cu aer comprimat, iar Jack stătea în curte sperând să zărească vreun șoarece sau șobolan. Stătea tolănit pe o canapea veche și desfundată, pe care tatăl lui nu apucase încă să o ducă la centrul de reciclare. Ca un veteran încărunit într-o veche cabană de țară, ținea patul puștii sprijinit pe coapsă și țeva îndreptată către cer.

Peter scoase capul pe ușa din spate a bucătăriei.

— Nu mai vântura nenorocirea aia pe aici. Dacă nimerești pe cineva, să fii sigur că-ți rup capul, spuse Peter.

— Stai liniștit, tată, n-o să-mi împușc afurisitele alea de surori.

— Și nu mai vorbi urât. Da?

— Da.

— Și nu mai învărti aia pe-aici.

Peter se întoarse în bucătărie și continuă să pună vase în mașina de spălat. Trecu prin sufrageria devastată și tocmai ezita întrebându-se ce e de făcut cu resturile de curcan, când sună telefonul. Era Dell.

— Toate bune, tată? Tocmai mă pregăteam să vă sun. După ce reușeam să alinez copiii să vă ureze Crăciun fericit și toate cele.

— Lasă asta, Pete. Mai bine vino încoace.

— Cum? Ne pregăteam să ieșim la plimbare.

— Vino încoace totuși. A venit soră-ta.

— Ce?

— Ai auzit ce-am spus. Am spus că a venit soră-ta.

— Ce?

Peter se simți năucit. Se-nvârtea camera cu el.

— Tată, despre ce e vorba?

— Tocmai a venit.

— Nu se poate.

— Vino încoace, Pete. Maică-ta a avut o criză.

— Tată, ce dracu' se întâmplă?

— Te rog, vino încoace, băiete. Te rog, vino.

În vocea tatălui său era o notă pe care n-o mai auzise niciodată. În mod clar, Dell era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ți spun nimic, pentru că nu știu nimic. Mama ta a leșinat. Se simte rău.

— Bine. Vin.

Peter puse receptorul la loc, cu un pocnet ușor, și se prăbuși pe un scaun de lângă telefon. Se holbă la resturile mesei de Crăciun, pe care nu le strânsese încă. Prin toată camera erau împrăștiate pocnitori, cartonașe cu glume și coronițe de hârtie. Își aminti brusc că încă mai avea pe cap coronița de hârtie. O dădu jos și rămase cu ea în mână, între genunchi.

Se ridică și se îndreptă spre camera de zi, clătînându-se ușor. Televizorul mergea încet, iar cele trei fete stăteau pe mochetă, jucându-se cu piese de Lego și cu păpuși, lângă pomul lui de Crăciun. Un foc de cărbuni prietenos ardea în cămin, iar două corcitură de ogar zăceau pe spate în fața focului, cu labele în sus și cu colții dezveliți în rânjete de pură plăcere canină. Genevieve moțăia pe canapea.

Pete se întoarse în bucătărie și umplu ceainicul electric. Stătea în picioare privindu-l cum fierbe și, în pofida înțelepciunii populare, apa fierse al naibii de repede. Făcu o cană de ceai pentru Genevieve și una pentru el, privind fix cum se dispersa ceaiul colorat din pliculeț în

apă. În cele din urmă, îl trezi pocnetul unei bile din arma cu aer comprimat, care lovise zidul exterior.

Duse ceaiul în camera de zi și se lăsa în genunchi în fața canapelei, apoi se aplecă deasupra lui Genevieve și o trezi cu un sărut. Ea clipi către el, cu obrajii îmbujorați.

— Ești un drăguț, spuse somnoroasă, luând ceaiul. Mi s-a părut mie sau am auzit telefonul?

— Ai auzit telefonul.

— Cine era?

— Tata.

— Încă mai vorbesc cu noi?

— Da. Trebuie să mă duc până acolo.

— Trebuie? S-a întâmplat ceva?

Peter expiră zgomotos.

— S-a întors Tara.

Genevieve se uită o clipă la Peter, ca și cum nu ar fi știut cine era Tara. Nu o cunoscuse pe Tara, dar auzise multe despre ea. Clătină nedumerită din cap, încruntându-se.

— Da, zise Peter. Exact.

— Cine e Tara? întrebă Zoe, fiica lor în vârstă de cincisprezece ani.

— Dar e imposibil, zise Genevieve. Nu-i așa?

— Cine e Tara? întrebă Amber, fiica mijlocie.

— Trebuie să mă duc până acolo.

— Să venim și noi?

— N-are nici un rost să mergem toți.

— Cine naiba e Tara? întrebă din nou Amber.

— Sora tatălui tău.

— Tata are o soră? N-am știut că tata are o soră.

— Nu, nu vorbim despre ea, spuse Peter.

— De ce nu vorbim despre ea? întrebă Josie, cea mai mică. Eu vorbesc despre surorile mele. Tot timpul.

— Trebuie să plec, spuse Peter. E benzină în rezervor?

— Tata pleacă și ne lasă singuri de Crăciun? întrebă Amber.

Genevieve se ridică de pe canapea și tresări când pași desculți pe o piesă de Lego.

— Se-ntoarce repede.

Îl urmă pe Peter în hol și așteaptă în timp ce el își pune pantofii și haina.

— Nu-i așa?

— Ba da.

— Vrei o îmbrățișare?

— Da. Nu, spuse Peter. Nu chiar acum.

Se auzi încă o pocnitură, când o altă bilă lovi zidul exterior.